



Arrest

nr. 114 362 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van “de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt niet gegrond: De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gegaan is door te verwijzen naar de vorige asielaanvraag en dat de voorgaande asielaanvraag niets mee te maken heeft, wijst de Raad erop dat er op verschillende wijze naar de voorgaande aanvragen wordt verwezen in de bestreden beslissing. Vooreerst is het niet onlogisch dat de verwerende partij naar voorgaande asielaanvragen verwijst daar uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat nieuwe gegevens (i) nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag en (ii) betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Voorts wordt in casu louter naar de vorige asielaanvragen verwezen om de chronologie van de ingediende aanvragen weer te geven. Ook wordt er naar de voorgaande asielaanvragen gewezen om te stellen dat de verzoekende partij bij haar voorgaande asielaanvraag niet gesteld heeft dat haar broer in 1998 vermoord werd. De verzoekende partij betwist de vaststelling van de bestreden beslissing niet, met name het gegeven met betrekking tot de moord op haar broer dateert van voor de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Voorts is het onduidelijk wat de verzoekende partij precies bedoelt met haar stelling. Ze werkt dit niet in concreto uit.

Tot slot beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot een theoretische uitleg omtrent de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel- en redelijkheidsbeginsel; het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Zij laat echter na in concreto uit te werken op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginselen precies geschonden heeft. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 augustus 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 september 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 5 augustus 2013 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar de schriftelijke procedure en stelt zij niets toe te voegen.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 19 augustus 2013 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking van 5

augustus 2013 opgenomen grond, maar ter terechtzitting van 24 september 2013 verwijst naar de schriftelijke procedure en stelt niets toe te voegen, en zodoende geen opmerkingen plaatst bij de beschikking, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Refererend aan de in de beschikking van 5 augustus 2013 opgenomen grond, wijst de Raad erop dat de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van *“de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”* niet kan worden aangenomen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET